

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
КОМПАНИЯТА НИ СРЕЩУ
ЛУДИТЕ

chitanka.info

Този в средата, облечен в официален черен костюм, с вратовръзка в строги цветове, сресан и пригладен, гладко обръснат, леко повдигна ръка от масата. И всички наоколо замълчаха, застивайки кой както е сварен от жеста...

А иначе всичките бяха важни, та чак надут пуяк щеше да се възмути от напереността им.

Важни пред себе си. Ние си ги познавахме и само докарваните от време на време новаци се покоряваха пред фасона им.

Ами — доктори... При това психиатри... Не са за съжаление, обаче. Сами са си избрали тоя занаят, няма да ги оплакваме, я...

Но не ги и презирахме. Камо ли да мразим. И такива хора трябват. Поне на нас са нужни — да ни дават официални паравани пред другите луди, да ни прикриват от властта с епикризис и характеристики.

Така че — с тях сме едно цяло. Различни части, но обединени в едно. Нито те без нас, нито ние без тях можем нормално да живеем в ненормалния свят. Сред останалите ненормалници...

Е, дразним се понякога, когато докторите се вживеят в ролята си и дори на четири очи ни нарекат „луди“.

Не, бе — не твърдя, че сме нормални. Хайде сега — нито съм толкова шантав, нито искам да обидя някого, определяйки го като нормален.

Ние сме си луди. Даже някои го знаем. А определени хора са щастливи от това. Както и аз, признавам си. Та затова също вперих очи в ръката на професора, дето седеше в центъра на консилиума.

А човекът просто реши да прекрати обсъжданията за състоянието ми. Ясно му беше — няма да отстъпя, не ще се предам пред диагнозите и хаповете им, а пък за разни електрошокове и специални лечения бариера издигаха законите и немотията. При тая цена на тока — да го хабиш за някакъв си луд...

Така че професорът се примири. Вдигна ръка, укроти мненията, започна да диктува крайното решение.

Кое то нас хич не ни интересуваше.

Разбирате ли, не сме се събрали тук толкова народ, за да се подчиняваме на външни влияния. Та ако ще и професор да ги формулира.

Ние сме си ние. И това ни стига. Самодостатъчни сме. Искате да чуете нещо за положението по света? Готово — наш Зяпльо трябва даже да бъде укротяван, за да млъкне. Или за футбол да си поговорите? Ритльо е насреща. Кулинария, домашни проблеми, грижи за човека — фризьорство, диети, гимнастики — дайте само думата на Смотльо... Абе, осем гласа се срещаме в тая глава, всякакви ни има. Даже ред спазваме. В краен случай се намесва Мильо и строго поставя всеки, където му е мястото.

В този случай бяха изкарали мен пред комисията. Защото съм гласът на познанието и мистиката. Едно и също са, ако ме питате, ама по-добре недейте. Оспорват понятията и знанията ми някои хора, та затова намерих покой и компания чак тук, при другите.

Доволен съм. И за осмината има място в главата на носителя ни. Сместваме се братски, ако трябва — сгушваме се и се крием, ако усетим свобода — започваме своя живот. Срещаме се, разговаряме, обсъждаме кой каквото мисли или знае. При това сме много, много по-организирани от тия, дето — с извинение! — се смятат за нормални. Общуваме си всички наведнъж, всеки нещо казва, другите го слушат и същевременно му говорят и те. Не е сложно — въпрос на техника и култура.

Така битуваме осмината. Засега, де. Защото отскоро двама нови се появяват понякога в носителя ни, разменяме по някоя дума, опознаваме се. Изглеждат симпатяги — единият е поет (непризнат, разбира се), другият е учен, открил еликсир на дълголетие. Кое то малко ни смущава — абе, защо му е на човек дълголетие в тоя шантав убийствен хаос? Но смятаме, че с времето ученият ще поумнее и ще се откаже да прави човечеството безсмъртно...

Извинете, извинете...

— Да, професоре, да, разбира се, да, съгласен съм... Не, не — сам съм, никакви гласове не чувам... Какви интереси? Футбол не понасям, политика не ме интересува, смъртта на динозаврите хептен... Естествено, ще пия всички хапове... Да, ще идвам на консултации... И аз се надявам, професоре... Благодаря, господа! До скоро!

Да, бе — до скоро... Ако ме откриете... Но и тогава си знам. Тих, кротък, послушен.

„Само едно ще ме е яд — заради ваще глупости ще пропусна поне половин час интересен вътрешен живот. Но — издържа се.

Свободата си заслужава.

А тя е най-ценна далеч от нормалността ви...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.